

מקום טוב באמצע

היה למצוא פתרונות דרמטיים מקוריים יותר לכמה מן הרגעים בהצגה. אבל בסך הכל הנימה הסיפורית של עגנון שומרת על קיסמה, שפתו היא תאווה לאוזניים, ומערכת היחסים המסובכת בין איש נאור אשר אינו יכול לשכוח לרעייתו את חטא נעוריה, לוו האחרונה האוהבת אותו באמת ובתמים, מוגשת ברגישות, בהבנה ובטעם רב. שני השחקנים הם כנים מאוד, וכשמתחילים המערכון מתחשק לרוץ הביתה ולעניין שוב בכתבי עגנון.

החלק השני של הערב מוצלח פחות. פרנהיים הוא סיפורו של איש החוזר מן הקרב ופגלה שהכל נלקח ממנו, שעה שנילחם בחזית. סיפור זה לובש צורה של דרמה בנאלית מבויתת ומושחזקת בהגזמה רבה. יצחק קלוגר (שבקרב נראה גם בפר-גינט של הבימה) יוכי קרמר ויוני חנונו, המצטרפים לשני השחקנים מן המערכון הראשון, הם כולם תלמידיו אולמני מישחק שונים שאלה צעדיהם הכמעט ראשונים בחומר דרמטי רציני.

אם צריך דווקא למצוא סיבה לאי ההצלחה, אולי היא נעוצה בעובדה שעגנון כתב סיפורים ולא דרמות. ורק כש-נשמר המימד הסיפורי מצליח המיבצע.

בחזרונות זו כדאי להציע גם לאותם שוטרים שטרם הירפו „מבעיית המרתף“ להשאר באותה חזרונות שהם מבקרים שם לשם רשימת דו"חות ולראות את ההצגה.

האנטי חאלטורה

הערב השני המוצג במרתף נושא את השם מאז ועד עתה. והוא ערב בלדות ושייריטס מהאיים הבריטיים בביצוע שלישייה המורכבת מגידי סילבר פרן ליברמן ומייקל קופר. לערב כזה ניתן לקרוא במושגים ישראליים, „אנטי חאלטורה“.

פירוש הדבר, שבמקום מיקבץ אליי-השעה המזמרים כלאחר-יד את להיטיהם (עם כמה זיופים טובים באמצע) וממחרים להסתלק מן המקום, לאחר שחזימו את לב המעריצות הקטנות בשלושת השירים היחידים שהם יודעים לשיר — באים שלושה זמרי עם אמיתיים למרתף, ללא גינוני טכס, ללא שופרות פירסום רדיו פוניים וללא יומרות גדולות, ומגישים ערב של שירים אשר ערכם אינו נמדד במצעדי פזמונים אלא בעצם העובדה שהצליחו לחיות מאות בשנים.

המקום קטן, האנשים הבאים לשמוע את השירים אוהבים אותם באמת (באותו ערב החלה ההופעה בפני ארבעה צופים, ורק מאוחר יותר הצטרפו עוד כמה עשירות) והחויה נעימה, פשוטה ובלתי אמצעית. טוב, אף אחד מן השלושה אינו אלייל או וירטואוז, אבל קולותיהם נעימים לאוזן. הם הכינו בשקדנות את תוכני חס, ובסופו של דבר היא מהנה הרבה יותר מן החאלטורות עשירות הזוהר עליות מכריזים פלקטים גדולים מדי שבוע.

למי שחושב-כי בלדות עתיקות אינן נוגעות למאה שלנו, „ומי

קלוגר ב„אהבתו של הרופא“
עגנון חי

בכלל רוצה לשמוע את השירים המאובקים הללו, מוטב להודיע מפורשות: שירי מחאה אינן המצאה של בוב דילאן, כפי שגידי סילבר וחבריה מוכיחים במרתף. הם היו קיימים עוד לפני מאות שנים באירלנד שנקרעה בין מלכי אנגליה וסקוטלנד, או בפי חייליו של הנרי החמישי אשר התלוננו על החוק הפיאודלי המבדיל בין שבויים אצילים ושבויים מדלת העם.

שירי מחאה אלה אינם פחות נוקבים מן הגילויים של המאה שלנו.

בקיצור, זהו אחד מערבי הבידור היחיד הסגולה שיש להם צורה, יש להם דמות, והמספקים תמורה מלאה לקונה הכרטיס.

איצ'ר

השחקן קיבל פריחה ולכן פריחה

ההצגה של התיאטרון הפורח

הצגת הבכורה של מנדרגולה (מאת מקיאהלי), אחת ההצגות ה- מסקרנות ביותר שב„רינסאנס“ של התיאטרון העירוני חיפה, בוטלה ברגע האחרון מפני שהשחקן הראשי, אילן תורן, קיבל... פריחה. קהל המינימים הדייקן של התיאטרון התחיל להראות סימני חוסר- סבלנות שקטים כאשר בשעה שמונה ורבע, בערב יום ראשון השבוע, טרם נפתחו הדלתות לאולם התיאטרון (שעה זו נועדה להתחלת ההצגה). אחרי רבע שעה נוספת, יצא מנהלו האמנותי של הבית, עודד קוטלר, והודיע: „אנו נורא מצטערים אבל השחקן הראשי התמוטט בבית-החולים וכל הנסיונות לאוששו עד עכשיו לא הצליחו“.

בינתיים התברר שלא היתה זו „התמוטטות“ בדיוק כי אם פריחה, שבאה כנראה בעקבות זריקת אנטי-סטאנס שקיבל אילן לפני כמה ימים.

מאחר ושיטת הכפילים טרם הונהגה בארץ, לא נהנה איש ממחלתו

אילן תורן ב„מנדרגולה“
פריחה או התמוטטות?

של אילן. לכן מצפים כולם בכיליון עיניים ובכנות להחלמתו המהירה.

מנדרגולה בוימה בידי מייק אלפרדס אשר הצמיד לה את השקפתו על התיאטרון בוימינו: „הקהל של המאה העשרים מפותם יתר על המידה באמצעים הטכניים של התיאטרון, תפאורות, תלבושות, מסכים, נראה לי שהשימוש המופרז באמצעים אלה מרחיק את הקהל מהמתרחש על הבמה, יותר מאשר מקרב אותו אליו. אין הקהל נדרש עוד לשתף את עצמו ואת דמיונו“. אלפרדס, אשר ביים בשעתו את שידוכין על בימת השחקנים, מכריז כי בכונה תחילה החליט להעלות את מנדרגולה על בימה ריקה, בפני קירות חשופים וכשהשחקנים מופיעים בבגדי החזרות שלהם. ובינתיים, מתכוון התיאטרון הקאמרי להעלות את הבכחאי (מאת אוריפידס) ובפיו פזמון אחר לגמרי: לא רק שסרט צבעוני מיוחד, כו מופיעות שמונה כהונות לאל דיוניסוס, יוקרן בשעת הצגת המחזה, אלא גם יהיו בו שפע פעלולים מיוחדים, ביניהם אומנה מיוחדת ו„עוד אמצעים טכניים ראוותניים“.

המרתף — מיקלט

למיואשי התיאטרון

אחרי בילוי של שני ערבים במרתף מס. 1 ובמרתף מס. 2 (שתי כניסות לאותו בית מס. 256 ברחוב בן-יהודה) לא אגזים אם אומר שאם יש תקווה לבמה הישראלית (רצינית ובידורית גם יחד) הרי היא מסתתרת במרתפים אלה.

וזאת, לאו דווקא משום שיש שם ניצוצות גאוניות, או בשורות מהפכניות. הסיבה פשוטה הרבה יותר: בשני הערבים מסתבר שהצעירים המופיעים שם עושים זאת בעיקר מתוך אהבה לדבר (כי הרי איש לא יחשוד שאפשר לגרוף הון מקהל ממוצע המונה שני תריסרי צופים) והרצון הטוב שלהם מדברים גם את הקהל.

באחד הערבים מועלים שני מערכונים לפי ש"י עגנון אשר עובדו על ידי יורם פלק. הראשון הרופא וגרושתו מחווה את אחת החוויות המרגשות המעטות של התיאטרון הישראלי בעונה זו. במשחקם של גר קינר (הרופא והמספר) והאחובה יובל (גרושתו) ניכרים עוד סימני חובבנות רבים, ואולי אפשר

אמנות

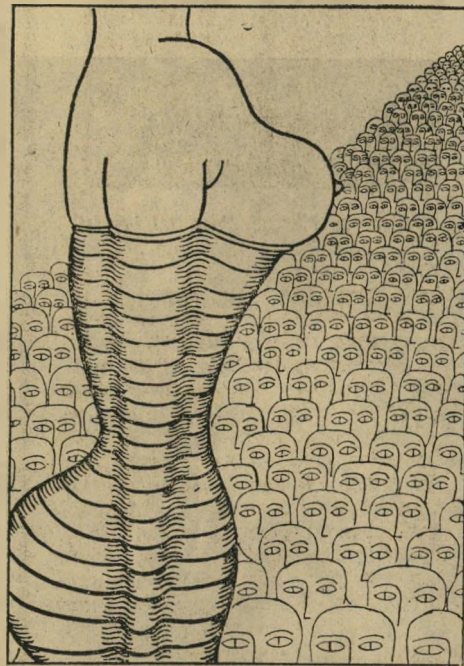
קאריקטורות

גם קאריקטורות

הן השראה

הקולנוע — אם תשאלו לדעת אנשי ה- גל החדש בצרפת — חייב הרבה מאוד ל- לסיפורים המצויירים לילדים („סופרמן“ וכדומה), כי הרי משם למדו במאי ה- אומנות השביעית כיצד לבנות תמונותי- הם, כיצד לערוך בצורה יעילה, וכו'. אם נדמה למישהו שיש כאן הגזמה, להוזה ידוע לו שאפילו פליני הגדול עבד כמה שנים כמחבר טקסטים לסיפורים מצויירים והוא מאוהב עד היום באמצעי אמנותי זה. אבל כנראה שלא רק לסיפורים מצויירים יהיה הקולנוע חייב תודה, אלא גם ל- קאריקטורות. הנה, לדוגמה, סרטו החדש של רומן פולנסקי, מאקבת, שאב את השראתו מקאריקטורה שהופיעה בירחון הנפוץ פלייבו. באותו ציור נראתה שחקנית עירומה האומרת: „אולי זאת הצגת גאלה מלכותית, אבל אני בכל זאת איני בטוחה שזאת הדרך להציג את מאקבת“. לעומתה, פולנסקי משוכנע בכך, ולכן יפ- שיש את שחקניתו הראשית, פרנציסקה אניס, לקראת הופעתה בתפקיד זה.

שותפיו של פולנסקי למבצע הם ה- מו"ל המפורסם של פלייבו, יו הפני, ה- מפיק את הסרט, ומבקר התיאטרון הברי

קאריקטורה של בוצאטי
חלומות של גימנזיסטים

טי קנת טינג, שפרט להיותו „גמזון“ מהר- לל, הוא גם איש הצועד עם הזמן, ועל כך תוכיח תרומתו בכתיבת המערכונים ל- הן, כלכותה.

★ ★ ★

אם כבר מדובר בקאריקטורות ובסיפ- רים מצויירים: בלונדון נפתחה לאחרונה תערוכה שריכוז דגמים שונים של צורת ביטוי זו במשך השנים. ליד הציורים ה- מכובדים והמפורסמים שנהג לפורסם שבו- עיון ההומור הבריטי פאנץ' עוד במאה ש- עברה, מוצגים שם גם כמה דגמים מר- דרניים לחלוטין. ביניהם בולטות שתי תר- מות איטלקיות נועזות. האחת, של סופר ומחזאי ידוע, דינו בוצאטי, אשר הכין גר- רסה משלו לסיפור של אורפיאוס, והפך אותו למר סופ. השני, הבית המסורף היא סידרה מצוירת (בתמונה נראית הגירסה הצרפתית של הקאריקטורה) המתארת את חלומותיה הכמוסים של גימנזיסטית.

תדרוך

תיאטרון

★ ★ ★ הכסאות (הבימה) ההצגה היחידה המוצגת בתיאטרון הישראלי כיום שניתן להמליץ עליה בכל פה. מישחק מר- פתל של ליאה קניג ושלמה ברישביט, ביי מוי בטעם ההואם את רוח המחזה של דוד לוי, ותפאורה מבריקה של בוקי שר- רק. לרוץ ולראות.

★ השקרן (הבימה) בקומדיה של גור- לדוני יש קצת ראש, של הבמאי ראדור- מירון והתפאורנית לידיה פינקוסגני, אבל לעומת זאת רגליה צולעות וידיה כבדות בשל צוות השחקנים החלש (חוץ משני הוותיקים דונאי ואפרוני).

★ יתודי הדממה (הבימה) מנה גור- שה של סבל פאתטי במקום מה שצריך היה להיות תעודה דרמטית נוקבת לאחת הבעיות הבוערות של העם היהודי בכללו ויהדות רוסיה בפרט.

אטרון גודיק) קומדיה קלילה ומלאת הב- רקות מילוליות, שגילתה את הקומיקאית הבורגנית: תיקי דיין.

בידור

★ עיר גברים (תיאטרון דגן) זכר קלוש לניצנוציו של דימון ראניון בגלל כבודות תנועה, משחק חובבני ולקיווי קול של צוות שחקנים שלא השתחרר מן ה- אוריה של להקה צבאית.